

Publicerad 2013-02-24 19:10 av Stefan Viljehammar

En gammal låttext. Spelade den för länge sedan.

Mycket Lundellinspirerad.

AVGÖRELSE I SOMMARNATTEN

En saffransgul sol går ner,
Essingeöarna dunkelt jag ser.
När jag släntrande och tafatt går,
vinden rufsar om i mitt hår.

Av för mycket vin och festande,
min kropp går nästan som den vill.
Folk som passerar mig pekar och svär,
och säger: 'Titta på den där!'

Hägg och syrén
blommar och doftar i junimånens sken.
Jag vändas och hatar det liv jag har.
Och vinden är så len.

Tankar och ord räcker inte till,
vad är meningen med mitt liv?
Diffusa drömmar om en ny och bättre chans,
med glädjorus istället för rus av vinets glans.
En riktig glädjedans.

Kan mina drömmar nånsin slå in?
En ren kärlek som kan bli min.
Utan vilsenhet och nederlag,
utan ljuva lögner och veka drag.
Där nej är nej och ja är ja.
Inget lismande och falska tag.
Där ingen ödesmättad mollmusik binder mig.

Jag stannar upp-på Västerbron
och ser ut över fjärden.
Och grubblar på och tänker som så,
min frihet var är den?

Det blir uttrannsakn och försök till att förstå,
att det i "Dödens lund" är som jag går.
Mörkrets vemod i nattens timma,

och jag vill inget hellre än att försvinna.
Men jag står kvar, någonting håller mig kvar.

Rädslan kväver, den har mig ihjäl.
Jesus fräls min själ!

~~Jag ber, Gode Gud, jag ber!~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Stefan Viljehammar med Poeter.se id #30959 innehar upphovsrätten